

TEMNÝ PÁN

Martina Perlíková

Pan Svatopluk Samec se rozvaloval v křesle ve sklepní kóji, kterou na Facebooku prezentoval jako sídlo svého vydavatelství Magicballs. Na tváři měl překvapený výraz člověka zaskočeného nečekaným, dalo by se říct až životním zvratem. Oním zvratem byla smrt.

Co ji zapříčinilo, nedokázal podporučík Dušan Pecka od dveří poznat. Zato mu bylo okamžitě jasné, proč na chodbě zaslechl poznámky techniků, že je to případ pro něj jak dělaný. Místnost vypadala velmi bizarně. Mrtvolně bílý strop a stěny, betonová podlaha natřená krvavě rudou, černý kancelářský nábytek a svítidla z umělé pryskyřice snažící se neúspěšně předstírat kov tepaný do podoby umrlčích hnátů. Aby toho nebylo málo, kam oko pohlédlo, spatřilo *stylovou* dekoraci. Středověkou zbroj, sadu amuletů a lahviček s barevnými tekutinami, věšteckou kouli, sošky draků chystajících se chrlit oheň a pavučiny z nití. Na jedné dokonce visela i obří tarantule. Všechno to na první pohled mohlo působit efektně, ale na druhý už kýčovitě a na třetí *made in China*. Jediné, co vypadalo relativně normálně, byl notebook na stole, pár šedých šanonů, hromady ledabyle poházených papírů a několik obálek s modrým pruhem.

Samotný pan Samec byl mužiček kolem čtyřicítky, který se vlastní fádnot snažil přebít do špičky stříženým knírkem a bradkou, delšími tmavými vlasy a oděvem středověkého šlechtice. Ve výsledku ale vypadal jako člověk nižší kasty holdující nadměrné konzumaci kalorií.

Dušan si v duchu povzdechl. Tohle ho má nadchnout? Ostatně byl skálopevně přesvědčený, že nálepku magického pošuka získal naprosto neoprávněně. Jednou přišel do práce ospalý a se zarudlýma očima a neprozřetelně přiznal, že nebyl na tahu v bordelu, nýbrž na nočním filmovém maratonu Pána prstenů. Svůj osud pak definitivně zpečetil, když pomocí drátěných ramínek předváděl, jak jeho prapředek kdysi proutkařením vyhledával nejlepší místa pro studny. Na vodu sice nenarazil, přestože policejní budova byla prošpikovaná vodovodním potrubím, zato objevil na dně šatní skříň plnou láhev rumu. Nikdo se k ní nehlásil, Dušan ale nepochyboval, že ve sboru je teď nejméně jedna osoba, která ho proklela.

S tlumeným odfrknutím odehnal vzpomínky. Chtěl se přítomného technika zeptat, jestli, případně kudy může vstoupit, ale dotyčný si opakovaně fotil jednoho z draků s takovým zaujetím, že za tím nemohlo být jen pracovní nasazení. Natáhl si tedy rukavice a popošel blíž ke stolu, za kterým nebožtík seděl. Znovu ho přitáhl ten užaslý výraz. Dokázal si představit, že Samcova poslední slova zněla: „Ty vole, co blbneš?“ nebo –

„Nazdar, Dušane!“

Podporučík sebou trhl a jen tak tak, že neuskočil zpátky. Ulevilo se mu, když se za stolem vynořila soudní lékařka.

„Ahoj,“ pozdravil doktorku Julii Řezníčkovou, která si s ním potykala hned, co zjistila, že oba s oblibou relaxují u béčkových hororů. „Můžeš mi říct něco, co by mě potěšilo? Myslím po pracovní stránce,“ rychle dodal. Nechtěl jí nahrávat na smeč, kterou navzdory pokročilému věku s oblibou a úspěchem drtila mužské protějšky.

Doktorka Řezníčková naoko zklamaně protáhla tvář, ale přikývla. „Ovšem, pravděpodobnou příčinou smrti. Někdo mu rozmlátil lebku lebkou.“

Dušan nadzvedl jedno obočí. Doktorka se uchechtla, narovnal se a ukázala na něco na zemi. Obešel stůl a hned měl jasno. Válela se tam skleněná lebka, tak akorát, aby padla do něčí dlaně a abnormálně vysunutou spodní čelistí posloužila jako perlík. Přesně tak ji podle stop krve a vlasů někdo použil. Dalo se i určit jak. Zatímco od dveří byl Samec normálně

sedícím člověkem, z druhé strany naskýtal pohled mnohem méně idylický. Levý spánek měl vtlačený dovnitř a zadní část hlavy mu přiléhala k opěrce křesla až moc natěsno.

Dušan si hvízdal. „Tak to je maso. Popustíš zase uzdu fantazii?“

Technik se na ně zvědavě odhlédl, ale hned se otočil zpátky ke zdi a předstíral nezájem, aby se o nic nepřipravil. Doktorka Řezníčková byla známá psaním krátkých krvavých povídek, u kterých jí hlavní inspirací byli klienti na pitevním stole. Pokusila se s nimi vyjít na veřejnost, ale poté, co byla většina testovacích civilních posluchačů stížena silnou nevolností, vrátila se ke psaní pouze pro kolegy a vlastní radost. Se stejnou oblibou pronášela na místech činu prvotní teorie.

„Dobrá, ale pouze neoficiálně,“ souhlasila. Zhluboka se nadechla a nasadila masku afektované umělkyně. „Samec stojí vedle stolu. Čelem k němu ten, ta nebo to druhé. Pro zjednodušení mu nekorektně řekněme Pachatel. Nuže, pachatel se chápe lebky, jež se podle stojánku nacházela na stole. Samec překvapeně zírá. Pachatel mu uštědřuje pořádnou mordou do spánku. Samec padá na zem. Možná je už po něm, možná ještě ne, musím do něj říznout, abych to zjistila. Pachatel není dostatečně vybitý, nebo se mu to zalíbilo, a tak si ho otáčí a ještě mu tu hlavičku zezadu srovnává. Přitom mu nějak musí podložit nebo přidržet čelo, protože obličej zůstal nedotčený. Nakonec Samec zvedá a usazuje do křesla. Hádám, že pouze na efekt.“

Celý výklad doprovázela ukazováním na krevní kapky a stříkance, které se na podlaze vzhledem k barvě dost ztrácely. Teď zamířila prstem pod stůl.

„Pokud bych měla věřit důkazům, stalo se tak úderem pŕlnoci. Ale můj rozum a praxe říkají, že to bylo o pár hodin dřív.“

Dušan sledoval neviditelnou linku od jejího prstu a cosi zaregistroval, ale nedokázal určit co. Sedl si tedy na paty a sklonil se blíž. Válely se tam rozbité stolní hodiny, další ukázka majitelova vkusu. Kulatý ciferník držel v křídlech netopýr s vyceněnými špičáky. Zadní kryt byl naprasklý, baterie vypadlá a ručičky ukazovaly rovnou minutu po dvanácté. Na spodku hodin uviděl bílou cedulku. Naklonil se ještě blíž, až mu hrozilo, že se převáží na nos.

„Temný pán přichází! Temný pán přichází!“

Dušan málem upadl, vzápětí se prudce narovnal, přičemž zapomněl na desku stolu nad hlavou. Zadunělo to, do očí mu vyhrkly slzy. Nejdřív myslel, že právě kvůli nim má zkreslený pohled na nově přichozí. Když ale zamrkal a pořádně zaostřil, prvotní dojem zůstal. Vysoká hubená žena s nezdravě žlutošedou pleť a rozpadajícím se drdolem špinavě blond vlasů opravdu budila dojem příznivkyně breathariánů živicích se pouze energií z přírody. Široce rozevřené vodové oči však naznačovaly, že se ve vnímání reality posunula ještě o kus dál. Na těle jí plandaly vyrudlé batikované šaty ke kotníkům, byla bosa a bez šperků nebo hodinek. Jen v levé ruce třímala řetízek měděné barvy zakončený malým obráceným jehlanem ze stejného materiálu.

Kyvadlo na měření energie, uvědomil si Dušan; esoterická pomůcka z podobné kategorie jako virgule, s kterými se tak nepěkně předvedl.

Jako by něco vytušila, zamířila na něj žena ukazovákem a překvapivě hlubokým hlasem prohlásila: „Temný pán přichází převzít vládu.“

Dušan se na sebe mimoděk podíval a usoudil, že by možná měl poslechnout maminku, která mu neustále předhazuje, že se obléká moc depresivně.

„Temný pán je tu! Přichází převzít vládu nad našimi životy. Poddejte se nebo...“

„Vojtěška Samcová, manželka oběti,“ sykla doktorka Řezníčková, „to ona ho ráno našla a začala takhle jančit. I když u ní je to možná normální chování. Musela klukům zas utéct z bytu.“

Správnost doktorčiny teorie potvrdil uniformovaný strážník, který se vřítel do místnosti. Vrhel na podporučíka a lékařku omluvný pohled a přistoupil k Samcové.

„Paní, prosím, vraťte se domů, tady nemůžete být.“

Bylo znát, že by ji s chutí popadl a vytáhl ven, ale bojí se, aby ji pevnějším úchopem nepřelomil. Dušan se mu pokusil pomoci, jenže sotva se přiblížil, žena proti němu natáhla ruku s kyvadlem, které se zběsile roztočilo proti směru hodinových ručiček.

„Nečistý, nečistý! Špinavá aura!“ přešla do fistule.

„Ráno jsem se sprchoval,“ ohradil se dotčeně Dušan.

Strážník se nervózně uchechtl. Doktorka Řezníčková stála na místě a nevměšovala se, zato všemi přehlíženého technika nenapadlo nic lepšího, než si je vyfotit s bleskem.

„Ííí,“ zaječela Samcová a máchla po něm kyvadlem.

Minula, ale technik i tak překonal osobní rekord ve skoku vzad. Vtiskl se do rohu místnosti, kde se schoulil a po vzoru matky chránící milované dítě k sobě přitiskl fotoaparát.

Rozmáchla se podruhé. Dušan přiskočil a chytil ji za ruku. Zavyla a kousla ho do předloktí.

„Kurva!“ zařval Dušan a pustil ji.

Rozmáchla se potřetí a trefila do hlavy strážníka za sebou, který se snažil pomoci Dušanovi. Technik se nepřestával klepat v rohu, doktorka setrvala v relativním bezpečí za stolem a rozjímala, jaké fajnové a klidné zaměstnání je hrabat se v mrtvolách.

Na tento okamžik si načasoval příchod kapitán Tomáš Štika. U dveří rozhrnul dav dvou lidí z technického personálu, které sem dohnala zvědavost, ale odvaha nepustila dál, a bleskově vyhodnotil situaci. Odsunul stranou kvílejícího strážníka, popadl zezadu Samcovou a pevně jí přitiskl paže k tělu.

„Zmlkni ženská!“ zadunělo sklepním prostorem.

Kapitánova autorita, která spolehlivě fungovala na služební psy, podřízené i nejsprostší podezřelé, zabrala i na rozvášněnou esoteričku. Zplihla a přešla do bezmála katatonického stavu. Štika nelenil a přisunul ji k strážníkovi.

„Zajistíte její expresní převoz do cvokhauzu. Na oddělení doktora Jana Hlavsy, u něj máme dlouhodobě otevřený účet.“

Strážník s viditelnými obavami Samcovou převzal a vyvedl ji z místnosti.

„Tak,“ Štika si spokojeně zamnul rukama a pohlédl na Dušana, „no, mladej, s důvěrou bych ti svěřil vedení vyšetřování, ale novinářský pisálci mají okurkovou sezonu, takže se dá čekat, že se na nás s chutí sesypou. Holt ti sólovku nechám na příště a tohle vezmeme v tandemu. Doufám, že to nebereš jako bránění v rozletu?“

Dušan se usmál a zavrtěl hlavou. Promluvit se nesnažil, poznal, že kapitán Štika dostal další ze svých řečnických záchvatů, do kterých nemá smysl vstupovat. Navíc spolupráci s ním vždy vítal. Měl Štiku jako hlavní vzor; moc rád by sám za dvacet let vypadal stejně – atletická figura, kterou ani častá kancelářská práce a nepravdělné stravování nepřipravily o kondici, pevné duševní zdraví s rozumnou mírou sebevědomí a záliba v ležérním, nicméně decentním oblečení, mnohem pohodlnějším než obleky a kravaty, kterým holdovali někteří kolegové.

Kapitál Štika ukončil úvodní proslov a plynule přešel na zhodnocení situace. Potom konečně pustil ke slovu ostatní a důkladně je vyzpovídal.

„Dobrá,“ ukončil posléze přísun informací. Zhruba půl minuty je vstřebával, pak se otočil na doktorku: „Odvez si ho, Julie, ale než ho uložíš k ledu pro pozdější využití, zkus na něj, prosím, juknout, jestli tě něco netrkne.“

„Jako vždy, pro tebe skoro všechno,“ usmála se doktorka Řezníčková a luskl prsty na fotografa. „Drahoušku, buď od té dobroty, přestaň na chvíli provozovat to svoje umění a doběhni ven pro moje chlapce.“

Technik kradmo zašilhal na kapitána, a když se nesetkal s odporem, vystřelil z místnosti. Fotoaparát stále pevně svíral oběma rukama.

Štika přešel k zaúkolování podporučíka. „Tak, můj mladý nadějný kolego, už ses díval do toho krámu?“ Ukázal na notebook.

„Ještě ne,“ opáčil Dušan. Protože dotaz současně vzal jako pobídku, odklopil monitor. Po krátkém čekání se ušklíbl. „Chce to heslo.“

„Hm, tyhle paranoiky nesnáším,“ zabručel Štika. Přejel očima papírové orgie na stole. „Myslíš, že měl zaživa mozkovnu dost velkou, aby si ho pamatoval, nebo ho někam fikaně napsal?“

„Těžko říct. Ale najít něco v tomhle bordelu...“ Dušan zkusmo prohrábl věci na stole, pak vytáhl několik šuplíků. Běžné kancelářské potřeby, mezi které započítal i otevírač na dopisy s velmi ostrou oboustrannou čepelí a rukojetí spletenou ze dvou hadů, dále pár rukopisů, výtisků knih vlastního nakladatelství –

Náhle se zarazil a div se neplácl do čela.

„Moment!“

Rychle zalezl pod stůl a vytáhl odtamtud rozbité hodiny. Hrdlo se mu stáhlo očekáváním. Bílý obdélníček, kterého si předtím všiml, byl nalepovací štítek. Na něj někdo tužkou napsal *mujmilasek007*. Zkusmo to vytukal na klávesnici. Počítač se mu odvděčil rozzářením obrazovky s Windows 7 a, což bylo mnohem důležitější, dvěma otevřenými okny. V jednom byla složka Dokumenty, ve druhém internetový prohlížeč s nabídkou emailového účtu. Ten ho zajímal nejvíc. Znovu se krátce zasekl na heslu. I když moc nedoufal, zkusil totéž, co předtím. Fungovalo.

Blbec Samec, okomentoval to v duchu.

Sotva si zběžně prohlédl doručenou poštu, hvízdł.

„Co tam máš?“ naklonil se k němu z jedné strany kapitán Štika.

Z druhé se přidala doktorka Řezníčková, která zrovna začala vysvětlovat hochům, co po nich chce, ale teď se spokojila s tím, že jim vše naznačila pantomimou s použitím jedné ruky. Hochy už naštěstí měla řádně vycvičené. Odtáhli stranou nebožtíka i s křeslem a až pak mu začali odtrhávat hlavu od opěrky.

Dušan vybral nejnovější zprávy. „Máme tu například dvě notifikace o doručení zprávy do datové schránky. To většinou nevěstí nic dobrého. Pak jeden mail od tiskárny s hlavičkou Poslední upomínka – pokus o smír. Další je od někoho s přezdívkou Werewolf, který místo předmětu napsal rovnou oslovení *Ty zasranej podvodníku*.“

„No vida,“ mlaskl si Štika, „hned máme motiv. Ať hodí kamenem, kdo nikdy nebyl nikým odrbán a neměl chuť na dotyčného použít aspoň špetku násilí. Co? Nikdo? Myslel jsem si to.“ Narovnal se. „Nejlepší bude, když ten počítač rovnou sbalíš a pořádně projedeš v klidnějším prostředí našeho fádniho kanclu. A ještě předtím mi prověř, jak se panu Samcovi dařilo v podnikání. Dá se to nějak dohledat na internetu, ne?“

„Dá, stačí znát IČO nebo –“

„Nemusím vědět detaily, máš mou plnou důvěru. Já se zatím domluví s klukama z technickýho, ať nám sbalí a expres pošlou ty lejstra tady. Pak hodím řeč se sousedy a vytipují, v jakém pořadí si je k nám pozvat. Ty, Julie –“

„Vím. Podívat se na Samce, jak ho pánbůh stvořil, jestli se přitom nevyklube nějaká zajímavost.“

Štika spokojeně přikývl. Pln neutuchajícího elánu vyrazil na chodbu, odkud se vzápětí ozval jeho hlas okořeněný o vmlouvavý tón; to jak se snažil technikům vsugerovat přesvědčení, že netouží po ničem jiném, než přednostně vyplnit jeho přání.

Dušan se podíval na heslo na štítku a usoudil, že si ho nemusí zapisovat, protože něco tak pitomého mu z paměti nevytizí. Sklapl notebook a sbalil ho i se zdrojem. Neodpustil si tiché zabrblání.

„Copak, copak?“ ohlédla se na něj doktorka kontrolující správné zabalení nového klienta před odvozem.

„Jen jsem si vzpomněl na ty doby, kdy jsem ještě věřil, že budu jako Bodie a Doyle.“

„Buď optimista, aspoň si nemusíš dělat hlavu, že po tobě někdo střílí.“

„To sice ne, ale z toho papírování mě určitě bude bolet.“

„Měkoto. Ale na tu ruku bych se ti pro jistotu podívala. Pojd' se mnou ven k autu, aspoň ti ji vydesinfikují.“

Dušan zaváhal. Naposledy viděl doktorku v akci na pitevně, kdy z něčího břicha vypouštěla nazelenalou tekutinu a k tomu si prozpěvovala: „Což takhle dát si špenát?“ Ale protože ordinace přímo nesnášel, podvolil se.

* * *

Odpoledne se překulilo do podvečera, když Dušan vstal od stolu, aby si protáhl otláčená záda. Na stole měl monitor od služebního PC, vedle otevřený Samcův notebook a nejbliž k sobě hromadu papírů s ručně psanými poznámkami. Hlava ho kupodivu nebolela, zato pálicí oči hlásily, že toho mají dost.

Zrovna uvažoval, jestli má poznámky přepsat do počítače, když mu do zorného pole vstoupila hlasitě funící plastová přepravka plná různě velkých důkazních sáčků. Až když přistála na kraji stolu, ukázalo se, že původcem funění je kapitán Štika.

„Fujtajbl,“ oťrel si Štika orosené čelo. „Připomeň mi, že chci seřvat technický za to, že nechali důkazní materiál dole na vrátnici. Ale až někdy, kdy je nebudeme moc potřebovat.“

Dušan prohrábl plastové sáčky nacpané dokumenty. Hned si všiml, že něco chybí.

„Šanony jsou ještě dole,“ přečetl mu myšlenky Štika, „kluci z hlídky je sem před koncem směny hodí.“ Přitáhl si židli od svého stolu, svalil se na ni a zabodl oči do Dušanových poznámek. „Nějací možní podezřelí?“

„Až moc,“ postěžoval si Dušan a převrátil do sebe zbytek kávy. Otřásl se nad odporností vychladlého nápoje, který ho ale i tak vzpružil. „Samec si před pěti lety založil *magicky úžasně* vydavatelství, jak ho sám představil, zaměřené na scifi, fantasy, esoteriku a podobné věci výhradně od neznámých českých autorů. Podle výkazů volně přístupných na stránkách Justice byl už od začátku hluboce ztrátový. V notebooku jsem našel i tabulky s náznakem účetnictví, z nich jsem ve spojení s mailem dokázal dát dohromady, že ze začátku si podnikání dotoval sám, pak ale přešel na systém ne nepodobný letadlu. To znamená, že z naivních pisálků, kteří snili o dobytí knižního trhu, tahal peníze pod záminkou vydání knihy. Těmi záplatoval předchozí dluhy. Když mu i to přestalo stačit, začal na svých webovkách nabízet odbornou lektoraci rukopisů. Samozřejmě za peníze. Ale protože všechno dělal sám, brzy přestal stíhat a jeho hodnocení začala být... No, řekněme, že neuspokojivá.“

„Můžeš být konkrétnější?“

„Namátkou jeden týpek s přezdívkou Obscurus mu poslal čtyřistapadesátistránkové veledílo, zaplatil tři tisíce a na oplátku obdržel sice možná upřímnou, ale nediplomatickou reakci: *Sračka*.“

Štika vyprskl smíchy, ale hned zvažněl. „Doufám, žes ho napsal na seznam podezřelých. Dá se vůbec nějak u těch lidí zjistit totožnost?“

„Napsal a dá,“ pochlubil se Dušan, „skoro všichni sice používají přezdívky ať už v podpisech nebo mailových adresách, ale protože jim šlo o vydání knihy, připojují do mailů i skutečné jméno nebo telefon, někdy dokonce celou adresu. Tady jsem vypsál všechny, které mohl podobným způsobem naštvat. Problém je, že jsem bral jen ty z mailu. Něco dalšího může být ve vzkazníku na Facebooku, nemluvě o tom, že s někým mohl jednat osobně. Stranou jsem si napsal i všechny dodavatele, kterým dlužil. Zdůrazňuji všechny, protože opravdu dlužil, kam se podíval. Včetně bernáku, který na něj hodil už několik exekucí. I když je mezi podezřelé moc nepočítám. Ti by chtěli peníze, ne fyzickou pomstu.“ Podal oba seznamy nadřízenému a zeptal se: „Co sousedi?“

„Nic zajímavého. Samce považovali za podivína, Samcovou za mírně cvaklou. Ale jinak si prý žili sami pro sebe. Jen Samcová měla občas tendence sousedům bez vyžádání měřit auru kyvadlem, ale nikoho to nepohoršovalo, považovali to za roztomilou výstřednost.“

„Žádné výbuchy o příchodu Temného pána, jako předvedla nám?“

„Ne, naopak. Připadala jim v poslední době spokojenější a usměvavější než obvykle. Ale uvidíme, třeba se někomu něco rozleží v hlavě.“

„A co návštěvy?“

„Prý minimální. Asi přátelé, protože chodili podobně ohození jako oni dva. To je vlastně divné. Že by za ním nikdo z těch podvedených nešel?“

„Vlastně ani ne. V papírech měl jako sídlo firmy uvedené jedno z těch virtuálních, kde je na jedné adrese padesát firem.“

„Tím by se to vysvětlilo,“ souhlasil Štika.

Sklonil se nad seznamy. Obočí mu okamžitě vylétlo vzhůru.

„Jo,“ zazubil se Dušan, protože dokázal odhadnout, která položka nadřízeného zaujala.

„Až moc krásné, než aby to byla pravda. Ale proč by to pro jednu nemohlo být tak jednoduché?“

Štika ještě chvíli zíral na papír, pak k Dušanovi s úsměvem vzhlédl. „Co říkáte, pane kolego, na projížďku večerním městem za účelem návštěvy pána, co si říká Dark Lord?“

* * *

„Co zas proved?“ zaječela váhově nadlimitní dáma v teplákovém úboru, sotva uviděla jejich služební průkazy. „Tondo, vylez! Už si pro tebe přišli! Já říkám furt, že nevím, co z něj vyroste, ale dobrý to nebude! Furt jen čumí do počítače nebo čte ty svoje komiksy a podle nich plácá přiblblý kostýmy.“

Z útrobu bytu se vynořil drobný, tak osmiletý klučina se silnými brýlemi. Zmateně těkal očima mezi detektivy a matkou, která natolik soustředěně chrlila na kapitána Štiku své životní postoje, že okolí už ani nevnímala.

Dušan nenápadně ustoupil stranou a sedl si na paty.

Když se k němu chlapec váhavě přiblížil, sykl: „Jsi Dark Lord?“

Chlapec těžce polkl a přikývl.

„Nic se neděje, žádný malér nemáš,“ usmál se Dušan. I když to pokládal za nesmysl, čistě formálně se zeptal: „Kdes byl v noci na dnešek?“

„Tady.“

„Sám?“

„Ne, s mámou a tátou.“

„Neodběhl sis aspoň na chvílku? Třeba za kamarádem?“

„To nesmím! Máma nechce, abych potmě chodil venku.“

Tonda zbledl tak strašně, že Dušan nepochyboval o jeho pravdomluvnosti.

„Dobře, díky. Můžeš jít. A buď v klidu.“

Jestli to v tomhle prostředí vůbec jde.

Tondova matka dál řečnila s kadencí kulometu, takže to budilo dojem, že kapitánovi nadává.

„To si představte, že tuhle pobíhal po chodbě, mával takovou blikající a bzučící špejlí a hulákal: *Zhyňte, rytíři Jedi!*“

Štika jen pasivně přikyvoval, případně nasazoval výraz *to snad není možné*, dokud mu Dušan nedal znamení, že výslech ukončil. Teď se napřímil a energicky ji přerušil: „Děkujeme mnohokrát, paní, za součinnost s vyšetřováním. Velice jste nám pomohla. Na shledanou.“

Přidal zasalutování, provedl obrátku o sto osmdesát stupňů a dal se na urychlený ústup. Dušan ho bez pobízení následoval.

„A se starym mluvit nechcete?“ křikla jim žena do zad.

„Ne, ne, děkujeme, to je všechno,“ houkl Štika přes rameno, aniž by zpomalil.

„Dobře, no. Von stejně není doma, ještě se nevrátil z ryb. Je na nich skoro furt. Věřili byste tomu?“

„Věřili,“ špitl Dušan.
Štika se uchechtl.

Před domem se s úlevou nadechli čerstvého městského smogu.

Kapitán řekl nahlas, co si mysleli oba: „Doufám, že tohle nebyla předzvěst, jak budou probíhat další výslechy.“

Podíval se na seznam, který Dušan vytáhl z kapsy.

„Tak co, mladej, máme pokračovat, nebo pro dnešek padla?“ Podíval se na hodinky. „Ještě máme rezervu do papírově určeného nočního klidu. Že bychom si něco napracovali do foroty?“

„A co si je rozdělit? Je jich docela dost.“ Dušan okamžitě postřehl, že se návrh kapitánovi moc nezamlouvá, proto odlehčeněji dodal: „Mám služební zbraň a kursy sebeobraný.“

Štika na něj upřel podezíravý pohled. „Tobě na té samostatnosti nějak záleží.“

Dušan pokrčil rameny s nevinným výrazem, že nechápe, o čem mluví. Pravdou bylo, že po samotě bolestně toužil, ale ne proto, aby se služebně vytáhl. Byl unavený a potřeboval se uvolnit, cítit se sám sebou, což se mu ve společnosti nadřízeného a kolegů nedařilo. Před nimi se neustále hlídal, držel určitou fazónu, o které si myslel, že mu zajistí rychlejší postup. Stačilo, aby jim poskytl jen malý náhled do svých libůstek, a jak to dopadlo?

Štika si to naštěstí vyložil po svém. „Tak jo,“ svolil, „máš ten seznam dvakrát?“

„Ne, ale to není problém.“

Dušan odložil list papíru na nejbližší lavičku, přefotil si ho a dal Štikovi.

Ten si ho složil do kapsy a přikázal: „Chci esemesky, ke komu jdeš, kdy od něj odcházíš a až skončíš. A vezmi maximálně ty první čtyři, co je u nich adresa, ani o chlup víc.“

„Jasně.“

Dušana napadlo, že takhle se asi cítí chudák Dark Lord Tonda, když se u maminky dovoluje, jestli může jít ven. S úlevou vyrazil do houstnouceho šera.

Dobrá nálada mu vydržela do návštěvy první položky na seznamu s kompletní adresou, ale bez civilního jména. Až místě zjistil, že AngelWithBurningGuitar je křehká dívka s extrémně narostlým přítelem, který špatně nese, když se mu kolem milé motá někdo v kalhotách.

Dušan si povytažené tričko a klopky sportovního saka srovnal až před domovními dveřmi. Pak si vyfotil štítek na zvonku. Dívku předběžně vyřadil ze seznamu podezřelých, zato do něj přidal přítele. Toho si ale raději předvolá k výslechu do bezpečnějšího prostředí kanceláře.

„Je mrtvej? Jak to, že je mrtvej? Dluží mi prachy! Strašně prachů! Kdo mi je teď vrátí?“

Dušan odcouval z prahu do chodby. Možná, že Ironchair překvapení jen hrál, nicméně chybějící spodní končetiny a kolečkové křeslo ho přeřadily do oblasti podporučíkova nezájmu.

Venku před domem, na kraji periferního sídliště, se zastavil a poslal kapitánovi zprávu o ukončení dnešní mise. Měl co dělat, aby nepřipsal komentář *večer na hovno*.

Na druhý pokus našel autobusovou zastávku a s podrážděným zavrčením okomentoval jízdní řád, který mu další spoj do civilizace nabízel až za pětatřicet minut. Přešel ke stříšce nad rozpadajícími se lavičkami a začel se do lidové tvořivosti, které vévodil neonově zelený nápis, že IA je *geometrický symbol*, protože dává každému, jen CD ne. Pokusil se za iniciály doplnit jména lidí, kteří by odpovídali nejen jmény. Brzy toho nechal. Stačilo, že během večera definitivně ztratil iluze o přezdívkách versus jejich reálných nositelích.

Z HulkaCZ se nevyklubal druhý Franta Kocourek, ale osmdesátiletý rozklepaný důchodce. A z VVenuse18 studentka sociologie, provádějící jakýsi, dle ní životně důležitý genderový

průzkum uživatelů sociálních sítí. Od obou musel utéct. Důchodce si chtěl povídat a studentka projevila zájem o hloubkový průzkum podporučkovy sexuality. Dušan si do vnitřní databáze získaných zkušeností přidal bod nechodit k neznámým lidem do bytu, pokud nebude fyzicky naprosto fit. Studentka se proměnila v hladové klíště a důchodce měl sice omezenou pohyblivost, ale moc nechybělo, aby ho drapl a přitáhl zpět rukojetí berle.

Podíval se na hodinky a zaklel. Čas mu z čekání ukrojil pouhopouhé čtyři minuty. Měl se na tuhle adresu vykašlat a nechat si ji na služební auto. V centru by překáželo, ale tady by se hodilo. Taxíka volat nechtěl. Mohl by na něj klidně čekat stejně dlouho, navíc bylo čím dál, tím těžší si podobné výdaje obhájit před účtárnou. Z nedostatku jiné zábavy si otevřel fotografii se seznamem. Pročítal přezdívky a zkoušel si představit pravý opak toho, co mu k nim sedělo. Ani to ale jeho mizernou náladu nevylepšílo. Zaměřil se tedy na konec seznamu, kde vypsaly ty, u kterých našel pouze přezdívky a mailové adresy.

„Slender Man,“ přečetl šeptem předposlední řádek. Měl u něj a ještě dalších dvou poznamenané malé x. Jedni z mála, kteří si se Samcem vyměnili víc než jeden mail a nechtěli od něj peníze, ani mu nenadávali.

Zamračil se. Co jen mu ta přezdívka připomíná? V duchu si projížděl všechny okruhy svých zálib; od sběratelství, přes četbu, filmotéku, až po sledování dokumentů.

Slender Man... Slender Man... Nebyla to ta fiktivní postava, kvůli které dvě praštěné americké školačky pobodaly třetí? Imaginární strašák bez tváře v... černém obleku.

„A kruci,“ řekl nahlas. Zadíval se na mailovou adresu od českého poskytovatele. Pak trhl ramenem. No co, za zkoušku nic nedá. Krom trochy spálených mobilních dat. Štikovy příkazy tím neporuší.

Otevřel Facebook. Nepochyboval, že na Slender Mana vyběhne spousta odkazů, ale když zkusmo přidá CZ, mohlo by to výběr podstatně zúžit.

Hned první odkaz vypadal nadějně. Rozklikl ho. Místo profilového foto se objevila abnormálně hubená černá silueta na šedém podkladě. Jako hlavní obrázek pod ním posloužila malůvka s oranžovou lávou zalévající řvoucí kostry a přes ni nápis Apokalypsa se blíží!

Příspěvků nebylo mnoho, tak sroloval níž, aby si je přečetl chronologicky.

„Další, co má v hlavě slušně vymeteno,“ konstatoval po přečtení prvních.

Začínaly vcelku nevinně. Vyzváním k harmonizaci fyzického i duševního života s přírodou a vesmírem, k osání energie ze stromů, ale ne bez jejich souhlasu, a odmítáním civilizačních vymožeností, globalizace a nadnárodních korporací.

„Tak co děláš na Facebooku, blbečku,“ ušklíbl se Dušan.

Podle dalších záznamů začal Slender propadat depresi. Rozjímal nad vlastní existencí a o tom, zda by světu neprospěl nejvíc, kdyby z něj odstranil svou uhlíkovou stopu.

„Já bych pro tebe nebrečel,“ neodpustil si Dušan další komentář a odtrhl oči od mobilu, aby zjistil, co způsobuje blížící se hluk.

Příjemně ho překvapilo, že je to vytožený autobus. Uvelebil se na sedadle úplně vzadu, tak, jak to měl rád; krytá záda a přehled o všech ostatních. Momentálně mu dělali společnost kromě řidiče jen dva apatičtí pasažéři. Nebylo divu, že místní autobus měl takové intervaly. Znovu se začel do mouder pana Slendera.

Brzy zpozorněl. Vyznění příspěvků se rapidně změnilo. Z apatie na agresivitu. Slender přestával o sobě pochybovat, mnohem víc se pozastavoval nad existencí zbytku lidstva. Razil názor, že by bylo dobré začít znovu od nuly s pár vyvolenými. Spolu s tím se měnil i styl jeho vyjadřování. Byl mnohem květnatější. Jako kdyby slova nepocházela z jeho hlavy, ale někdo mu je tam vkládal. Pak Dušan konečně narazil na něco, co mu zchladilo záda závanem mrazu.

Už mám ve všem jasno, psal Slender Man, třeste se falešných proroků! Já našel cestu. Tu pravou, tu jedinou. Přidejte se! Zahalme svět nejtemnější temnotou, ať všechna nová rána jsou o to zářivější a jasnější.

Příspěvek byl datován o jedenáct dní zpátky.

Dušan se nevědomky poškrábal za uchem. Že by souvislost s jejich případem? Možná. Taky se klidně mohlo jednat o nábor budoucích sebevražedných atentátníků nebo nově se formující sektu. Anebo skupinku sprejerů se zálibou v černé barvě. Kousl se do rtu, aby nevyprskl smíchy. Ale co, pro dnešek má padla. Chtěl Facebook vypnout, ale prst se mu samovolně přesunul na ikonu poslat vzkaz. Rychle sám sebe přesvědčil, že ani teď kapitánovy pokyny neporuší, tím spíš, když použije jeden z profilů, u kterých si pečlivě hlídá anonymitu.

Klikl a začal psát: „Dobrý den, zaujaly mě...“

Ne, takhle ne.

Všechno smazal, přivřel oči a pokusil se vcítit do bezvýznamné osamělé nicky, o kterou si všichni příbuzní, sousedé a kolegové otírají podrážky. Nadechl se a začal znovu.

„Ahoj, doufám, že nevadí tykání, ale když jsem narazil na Tvůj profil, bylo to jako narazit na odraz vlastní duše...“

V podobném duchu pokračoval dál, dokud na sociální síť nezvykle dlouhý vzkaz nezakončil naléhavou prosbou o osobnější kontakt, podpořený slovy: „Už nevím jak dál, jsi má poslední naděje.“

Text překontroloval, část odmazal a do zbytku vložil náznaky, že finančně na tom není nejhůř. Pokud se jedná o sektu, peníze můžou být velkým lákadlem minimálně pro její vůdce. Pak zprávu odeslal. Moc si od toho nesliboval, proto mobil odložil a mozek zaměstnal myšlenkami, jak strávit zbývajících sto minut dneška.

Zrovna vystoupil z autobusu na konečné v centru a mířil k zastávce jiného, který ho měl dopravit domů, když telefon zavibroval.

Že by?

Nevěřil, dokud se nepodíval. Ve vzkazníku mu přistála zpráva s nabídkou schůzky v parku, vzdáleném cirká pět minut chůze. Zaplavil ho adrenalin. Tím by Štikovy pokyny jednoznačně porušil. Ledáže...

Vyťukal odpověď, že se pokusí, ale dřív jak za čtvrt hodiny to nestihne.

Počkám, zněla stručná odpověď.

Dušan se musel hodně přemáhat, aby místo běhu zařadil méně nápadnou rychlou chůzi. Kousek před cílem uhnul z přímého směru a zamířil do postranní uličky, kde už přes půl roku probíhala blesková oprava chodníku. Jak doufal, na samém konci ústícím do parku stál kontejner na stavební suť. Zvolnil do kroku člověka, který se někde veselil v baru a teď se vleče domů vyspat. Před kontejnerem se rozhlédl do všech stran, a pak zapadl do mezery mezi ním a zdí domu. Byl to výborný úkryt, měl jen jednu drobnou vadu. Někdo ho již obsadil.

„Sorry,“ zdvihl Dušan omluvně ruce a vycouval, „sem se chtěl vychcat.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ozvalo zašustění látky, zaskřípění podrážek o šterk a na světlo vystoupil mladík něco málo přes dvacet.

Dušan si byl okamžitě jistý.

Slender Man osobně.

Sice neměl černý oblek a enormně vytáhlé končetiny, jako smyšlený originál, ale na svou bezmála dvoumetrovou výšku byl skoro vyzáblý, což podtrhoval i těsný černý rolák a tmavé džíny. Bledou tvář měl bez výrazu až na horečně žhnoucí oči, krátké blond vlasy prořídle a k holení nejspíš používal žiletku, přičemž nebyl moc šikovný.

S pocitem, že víc podělat to už nemůže, sáhl Dušan do kapsy pro průkaz a současně přiznal: „Policie ČR. Ukažte mi –“

Slender máchl pravačkou. Dušan instinktivně vykryl ránu levým předloktím, pravačkou se revanšoval slušným úderem pod bradu, pak uskočil dozadu. Klopýtl o vyčnívající dlažební kostku a upadl. Místo vstávání se překulil z boku na bok, zvedl se na jedno koleno a tasil zbraň. Zamířil na... vzduch.

Rázem byl na nohou. Volnou rukou vytáhl mobil a posvítil si do škvíry. Prázdný. Oběhl kontejner. Nikde nikdo. Vletěl do parku a protočil se několikrát dokola. Víc a víc zoufalejší z obavy, že měl halucinaci. Pak ho uviděl mizet v nejbližší ulici. Vystartoval.

Doženu tě, doženu! přesvědčoval sám sebe.

Slenderovy dlouhé nohy měly zpočátku navrch, po pár minutách lovu je ale začala dohánět Dušanova natrénovaná vytrvalost. Slender se několikrát ohlédl přes rameno. Náhle se zastavil, otočil a cosi hodil.

Představa explodujícího granátu poslala Dušana do strany a k zemi. Výbuch se nekonal, jen neškodné bříknutí. Se zaklením se vyškrabal na nohy a znovu zabral. Slendera neviděl, předpokládal, že bude za rohem budovy. Do zatáčky naběhl hodně zeširoka pro případ, že by tam pronásledovaný číhal.

Zvuk startujícího motoru znamenal, že má jiný problém. Téměř vletěl před kapotu tmavého sedanu. Lovecký pud ho vybízela zůstat na místě a střílet. Zdravý rozum prohlásil, že tak dobře ho neplatí a použití služební zbraně znamená úmorné papírování. Už potřetí skončil ležící na tvrdém chodníku. Místo zbraně popadl propisovačku a na dlaň si napsal SPZtku, která se mihla kolem. Po krátkém přemýšlení připsal pod dvě číslice otazníky. Nebyl si jistý, jestli to byly osmičky nebo trojky. Pohled mu sklouzl do strany. Tmavý rukáv bundy byl roztřepený a tmavší. Rychle se zvedl a poklusem vrátil k předmětu, který po něm Slender hodil. Pociťoval nový nával vzrušení, radosti, ale i rostoucí frustrace.

Na chodníku ležel otvírač na dopisy s velmi ostrou oboustrannou čepelí a rukojetí ze dvou spletených hadů. Házel po něm stříbrné odlesky, jako by se vysmíval: „Tak tos, kámo, parádně posral.“

* * *

„Policie nikdy nespí?“ zeptala se doktorka Řezníčková při pohledu na pozdního návštěvníka. Pak si všimla zakrváceného předloktí a přisadila si: „I muži mají své dny, co?“

Popadla Dušana za rukáv a vtáhla ho do předsíně.

„Zout a svlíkat!“ poručila.

„No, já nevím,“ ušklíbl se Dušan, „na to druhé jsem dneska dost unavený.“

„Kušuj!“ pleskla ho Julie přes tvář a zmizela v koupelně.

Dušan zamířil do kuchyně, kde si posloužil minerálkou z lednice a posadil se ke stolu. Julie si k němu přisedla o chvíli později s nadstandardně vybavenou lékárníčkou.

„Cos to zase vyváděl?“ zasténala nad čerstvou ránou, „to ti nestačila pokousaná pravá ruka, že sis nechal dozdobit i levou? Máš kliku, je to čistý řez ne moc do hloubky. Nebude potřeba ho šít, stačí slepit. Co to bylo?“

Dušan vytáhl z náprsní kapsy sáček na důkazy s otvíračem, kterému předtím musel omotat čepel několika papírovými kapesníky, aby neprošla skrz silný igelit a nedokonala dílo zkázy.

Julie povytáhla obočí. „To vypadá jako ten žabikuch, co měl Samec ve stole.“

„Taky myslím.“

„Že by nadějná stopa?“

„Nemyslím, takových otvíračů na dopisy bude...“

Dušan sáhl volnou rukou po mobilu a do internetového vyhledávače zadal slova, která pokládal za klíčová. Julie na ně měla jiný názor.

„Proč si myslíš, že je to otvírač na dopisy? Podle mě to spíš vypadá jako replika rituální dýky.“

„Válelo se to mezi sponkami, děrovačkou a sešívačkou,“ zabručel Dušan, ale vyhledávání upravil.

Množství odkazů ho nepotěšilo. Přesto netrvalo dlouho a natočil mobil k Julii, aby se mohla pokochat obrázkem identického předmětu, jako byl ten, co nechal ležet na stole.

„Co to tedy je?“

„Replika rituální dýky.“

„Miluji, když mám pravdu,“ rozzářila se Julie, „i když bych měla být zvyklá, stává se mi to každou chvíli.“

Dušan se nedal. „Já měl taky pravdu. Za tu chvíli jsem to našel v pěti e-shopech.“ Nechtěl se ale hádat, a tak raději plynule odvedl řeč jinam. „Co předběžné ohledání Samce? Zjistila jsi něco?“

„Že nedělal čest svému příjmení. Jinak jsem pořád přesvědčená, že první rána byla do spánku a že ji schytl ve stoje. Podle úhlu rány byl pachatel vyšší pravák. Což ti moc nepomůže, když spousta populace jsou praváci vyšší než Samec.“

Dušan přikývl a dlouze zívł. Začínala ho zmáhat únava.

„Chceš tu přespat?“ navrhla Julie.

„Rád bych.“

„I když víš, že nocležné vybírám předem?“

„Vím, ale nemám náhodou z minula předplaceno?“

„O tom by se dalo diskutovat, nicméně...“ Julie přehodnotila Dušanův zdrchaný zevněšek. „Pro dnešek ti slevím. Ne kvůli omezené výkonosti, ale protože ráno budeš potřebovat hodně sil, až budeš šéfovi vysvětlovat, cos vyváděl v noci. Hádám správně, že o tom nemá tušení?“

Uchechtla se, když místo odpovědi dostala tlumené zaúpění.

* * *

Ranní vysvětlování se nekonalo. Dušan sotva stihl zaběhnout na registr a poprosit o vyhledání všech variací na značku, kterou si zapsal, včetně majitelů těchto vozů a jejich fotek z řidičáků, když se mu ozval kapitán Štika s výzvou k okamžitému dostavení se ke služebnímu vozu, který je odveze na psychiatrii.

Kapitán Štika a vedoucí lékař oddělení akutní péče na psychiatrické klinice doktor Hlavsa tvořili verbálně vražednou kombinaci. Pokud se k jejich dialogu připlétl někdo další, měl minimální šanci dostat se ke slovu. Dušan s tím dopředu počítal. Sedl si do rohu doktorovy malé ordinace smířený s rolí posluchače. Po úvodních zdvořilostních frázích, přešel Hlavsa k hodnocení pacientky, kterou mu předchozího dopoledne poslali.

„Ta ženská má smůlu, že se narodila do špatné doby. Někdy za Keltů by z ní byla skvělá kněžka. Současné společenské normy jí ale nutně musí přilípnout nálepku neškodný cvok. Ano, neškodný,“ zdůraznil, když se Štika zavrtěl v křesle, „jsem si téměř jistý. A protože určitě myslíš na jejího manžela, jsem ochotný vsadit svou praxi, že s jeho vraždou nemá nic společného. Z toho, co z ní vypadlo, nebyli úplně běžní manželé, Samec se k ní spíš choval jako starší ochranný bratr, ale svým způsobem měli pěkný a harmonický vztah. Museli byste slyšet, jak o něm mluví, abyste naplno pochopili.“

„To bychom rádi. Pustíš nás k ní?“

Hlavsa se zatvářil překvapeně. „Ona tu ale není, propustil jsem ji do ambulantní –“

„COŽE?“ zařval Štika.

Na Hlavsově čele se objevily vrásky. „Ten tón si vyprošuji.“

„Mám na něj nárok,“ odsekl Štika, „proč jsi nám to nedal vědět?“

„Samozřejmě, že dal! Tedy ne já osobně, ale jasně jsem řekl sestře, aby...“ Hlavsa na okamžik skousl spodní ret, sebejistotu ale neztrácel. „Chápu, že jste uprostřed vyšetřování, ale pro mě je prioritou stav pacientky. Pobyt tu nesla dost těžce, dokonce se pokusila pokousat

ošetřovatelku. Buď jsem ji mohl nadopovat, anebo ji pustit s doprovodem do vhodnějšího prostředí.“

„Jakým doprovodem?“

„Objevil se její bratr a bych ochotný –“

„Její KDO?“ vykřikli tentokrát oba policisté.

Jedna z mála věcí, která se jim za tak krátkou dobu podařila zjistit, byla informace o Vojtěščiných příbuzných; již zemřelých rodičích a dvou sestřích, které bydlely na druhé straně republiky.

Doktor zřejmě pochopil svůj omyl. Přestal se mračit a rozhodil rukama. „Věděl o ní všechno podstatné, včetně místa, kde bydlí. Slíbil, že jí sbalí to nejnnutnější a vezme ji k sobě. Samozřejmě jsem si od něj vzal adresu, bude někde ve spisu. A ona na něj pozitivně reagovala. Objímala ho a říkala mu bratře. Navíc i vypadali, že jim to spolu ladí. Minimálně že drží stejný jídelníček.“

Dušan zpozorněl a než si naplno uvědomil možné následky, vyhrkl: „Nebyl náhodou nadprůměrně hubený, nadprůměrně vysoký a nadprůměrně bezvýrazný?“

Druzí dva na něj chvíli ohromeně zírali. Pak Hlavsa němě přikývl. Štika pomalu ale jistě brunátněl. Hodila by se na něj meteorologická výstraha na vysokou pravděpodobnost výskytu silných bouřek.

„Já...“ Dušan si odkašlal, protože mu selhal hlas. „Možná budu mít během dne k dispozici pár fotografií možných podezřelých, můžu vám je poslat do mailu?“

Další přikývnutí.

„A teď tu adresu, prosím,“ promluvil konečně i Štika.

„Co?“

„Adresu! Tu, kterou vám ten údajný bratr nadiktoval.“

„Ovšem, hned to bude.“

Hlavsa kvapně opustil místnost.

„Tak to vysyp!“ zavrčel Štika. Raději se na Dušana ani nepodíval, abych nevybuchl ještě víc.

Ten bez příkras popsal svoje noční dobrodružství, jen návštěvu soudní lékařky taktně zamlčel. Skončil těsně před doktorovým návratem.

Štika se prozatím omezil na stručný, ale o to procítěnější komentář: „Ty idiote!“

Od doktora převzal lístek, rázným mávnutím utnul jeho omluvy a rozloučil se s tím, že se mu ještě ozvou. Na adresu se podíval až na chodbě. Lístek hned zmuchlal a hodil do nejbližšího koše.

„Adresa hřbitova,“ procedil skrz zuby, „divím se, že to Hlavsa nepoznal.“

Štrelil pohledem po Dušanovi. Nechal se trochu obměkčit jeho znatelnou zkroušeností, protože už klidněji pokračoval: „Jedeme do bytu Samcových. Doufejme, že není pozdě.“

Vojtěšku našli hned za nedovřenými vchodovými dveřmi. Ležela naznak mezi předsíní a kuchyní. Ústa měla k prasknutí napchaná dohořenými vonnými tyčinkami, které podle vedle ležící krabičky byly na harmonizaci všech sedmi čaker.

* * *

Doktorka Řezníčková si natáhla rukavice a přistoupila k pohublému tělu na pitevním stole.

„Ženská nešťastná, kdopak tě zkosil?“ povzdechla si; přes desetiletí praxe stále dokázala s většinou obětí cítit, obzvláště když je znala zaživa, což se naštěstí nestávalo moc často.

Jemně ohmatala krk a pokývala hlavou.

„Jak jsem říkala na místě, zlomená jazylka. Někdo ti ošklivě přivřel přívod kyslíku. Mirku, zapni –“

Ušklíbla se. Opravdu stárne, když zapomněla, že asistenta před pár minutami poslala do skladu. Dál pokračovala jen pro sebe.

„Ty tyčinky byly úplně zbytečné. Jen nechutně zesměšňující gesto... Nebo ne?“

Sklonila se nad zaplněná ústa.

„Tys ráda kousala, vid’?“

Opatrně odhalila horní ret a posunula si na očích brýle, které měly na spodní části zvětšovací sklo.

„Bingo!“

Volnou pravačkou zvedla z přisunutého stolku s vybavením fotoaparát a několikrát vyfotila pravý horní řezák s přilehlými zuby.

„A teď pinzetu a zkumavku.“

Pinzetu měla připravenou mezi ostatním náčiním, se zkumavkou to bylo horší. Patřila mezi věci, pro které poslala asistenta. Nespokojeně si mlaskla. Nechtělo se jí čekat, byla si téměř jistá, že nějaké zbyly ve skříni.

Stáhla rukavice a obešla vedlejší prázdný stůl. Minula stěnu s chladicími boxy, otevřené dveře, za kterými stála temná postava, výklenek s malým stolem a otočnou židli, lednici, plechovou skříň s prosklenými dveřmi a zastavila se u vedlejší celoplechové. Najisto povytáhla jednu krabici a spokojeně přikývla, když uviděla dvě osamocené zkumavky. Zpátky se vrátila stejnou cestou; kolem vitríny, lednice, stolku s otočnou židli, prázdných otevřených dveří, chladicích boxů a opuštěného nerez stolu.

Pečlivě vytahala všechnu hmotu z Vojtěščiných zubů a uložila ji do zkumavky, kterou okamžitě zazátkovala. Při pozornějším prohlédnutí si byla jistá, že ulovila kus čísi kůže dokonce i s jedním tmavým chloupkem.

„Výborně,“ pochválila se, „to se bude klukům líbit.“

Odložila zkumavku na stůl, rozhodnutá s dalším počkat na návrat asistenta. Zátylek jí ovanul horký dech.

„No, to je dost!“ vypadlo z ní dřív, než si uvědomila, že Mirek není tak vysoký.

Usmála se. Že by ji doháněla záliba v hororech? Najednou se cítila stará, velmi, velmi stará, ale ne slabá. A klidná. Až ji to samotnou překvapilo. Otáčela se s vědomím, že všechny plány na důchod byly možná zbytečné.

Mirek, který se vrátil o pět minut později, nejdříve myslel, že doktorka si na prázdném pitevním stole rovná záda a relaxuje. Pak uviděl skalpely zaražené v jejích očích. Rozeřval se.

* * *

Kapitán Štika ztratil trpělivost. Chytil asistenta za ramena, zatřásl jím a nakonec mu vlepil sérii facek.

„No tak, chlape, vzpamatuj se!“ Natočil ho mezi stůl s Vojtěškou a stůl s náradím a jednou prázdnou zkumavkou. „Pořádně se podívej! Chybí něco?“

Mirek dál třeštil oči do prázdna a vydával neartikulované kvílení.

„To nemá smysl, je v šoku,“ ozval se od dveří oťřesený doktor Hlavsa.

Dostavil se na služebnu, protože považoval na slušné osobně se omluvit za propuštění Vojtěšky do ambulantního léčení. Také se chtěl pozeptat na fotografie, které mu Dušan slíbil ukázat. Když se spustil poplach na pitevně, přidal se k nim s těžko vyvratitelným argumentem, že lepší je nějaký doktor než žádný. Teď ale vypadal, že svého rozhodnutí lituje.

„Odvezte ho k nám, brnknu kolegům, čím ho mají zklidnit. Pár hodin se vyspí, a pak s ním snad bude řeč.“

Vstoupil Dušan. Vypadal sklesle, ale jinak se držel skoro nejlíp ze všech. Bez řeči přistrčil psychiatrovi pod nos obrazovku mobilu.

„To je on!“ bezmála vykřikl Hlavsa.

Dušan natočil mobil s fotografií z řidičáku ke kapitánovi. „Pavel Richter, dvacet dva let, svobodný, bezdětný, bez sourozenců. Mám jeho trvalou adresu, i adresy jeho rozvedených rodičů. Všechny jsou tady ve městě.“

„Měl bych jet s vámi,“ navrhl Hlavsa, „jestli je vyšinutý, psychologická pomoc se vám bude hodit.“

„Nepojedete ani jeden,“ opáčil Štika tónem nepřipouštějícím diskuzi, „o to se postarám sám spolu se zásahovkou. I když pochybuji, že na nás na některé z těch adres bude čekat. Vy se teď, doktore, zdržujte v práci nebo doma a nikde necourejte. A ty, zpátky do kanclu k papírům sebraným od Samece.“

Dušan poslušně sklapl podpatky. Nepochyboval, že ve skutečnosti dostává trest za nepovolenou noční aktivitu.

Nakonec ale o nic nepřišel. Zásahová jednotka dle pokynů Šticky podnikla tři souběžné nájezdy na adresy Richtera a jeho rodičů, ale nenašla po něm jedinou stopu. Štika osobně prosmýčel Richterův byt, ale objevil jen sbírku hororů, pár knih o všemožných rituálech a desítky abstraktních obrazů s převládající černou a oranžovou barvou, které podle signatur maloval sám Richter.

Několik jich přinesl do kanceláře. Dušan se na ně podíval a na oplátku vytáhl z krabice jednu knihu z produkce Samcova vydavatelství s podobně barevně laděným obrázkem na obálce. Ani se nemuseli dívat do tiráže, aby jim bylo jasné, že autor je stejný.

„Dobře, tak to máme důkaz o jejich spojení. Jenže co dál?“ Štika se přesunul k svému stolu, pod kterým měl načatou minerálku. Posadil se a na jeden zátah ji vypil.

Dušan sebral tři průhledné desky, každou s jedním samostatným listem papíru, a odnesl je Štikovi.

Kapitán, příliš unavený na čtení, se rovnou zeptal: „Co to je?“

„Stránky z nějakého obsáhlejšího rukopisu. Byly založené v neoznačeném šanonu, rukopis samotný jsem nenašel.“

„O čem to je?“

„Právě že to není klasický román, spíš mi to připomíná sektářovu příručku, a to dost odpornou. Jako kdyby ji psal mix Attily, Hitlera, Rasputina a toho chlapa, co založil scientologii. Obzvláště výživné pasáže jsou zaškrtnuté tužkou. Předpokládám, že je označil Samec, a tady po straně navíc připsal paragraf 356. To je ten z Trestního zákoníku o podněcování k nenávisti vůči skupině osob nebo k omezování jejich práv a svobod. Myslím, že i takového brakaře, jako byl Samec, vyděsilo, co se mu dostalo do ruky. A možná, že neměl odvahu říct to autorovi přímo do očí, a tak hledal zákonnou záminku, proč to nemůže vydat, i kdyby chtěl. Jenže tentokrát nenarazil na potrhlého pisálka, ale opravdového fanatika.“

Štika se začel do jedné označené pasáže, ale už po pár větách list zhnuseně odložil.

„A ještě něco,“ pokračoval Dušan povzbuzen tím, že kapitán jeho teorii zatím nezavrhl, „podle mě to nepsal Richter.“

„Proč?“ zeptal se ostře Štika.

„Díval jsem se do záznamů a Richter má jen základní vzdělání. Ten text je sice soubor brutálních zvratků, ale psaný někým s hodně velkou slovní zásobou.“

Štika se zatvářil odmítavě. „Inteligenci nemůžeš posuzovat podle vysvědčení. Navíc u Richtera je absence vyššího vzdělání dost možná daná leností. Zdá se, že rodiče na něj dost kašlou a pocit viny si kompenzují neustálým přisunem peněz, takže nemá důvod se o něco snažit.“

„I tak myslím, že to psal někdo jiný, starší,“ nevzdával se Dušan, „nějaká silnější osobnost. Richter na mě působil jako vyplašený králík. Jako někdo, s kým se dobře manipuluje. Skoro bych věřil, že on a Samcová se nějak dostali k tomu rukopisu, nebo přímo k jeho autorovi a

nechali se strhnout. A to tak silně, že byli ochotní krýt i vraždu. Ale teď to *kouzlo* začalo polevovat a jejich vůdce alias Temný pán měl obavy –“

„Tak dost,“ skočil mu do řeči Štika, „to už přeháníš! Těmi výmysly se degraduješ z vyšetřovatele na úroveň těch pitomců, co posílali Samcovi svoje veleďlá. A mimochodem, když s ním Samec nechtěl nic mít, proč měl ve stole tu rituální dýku, která má podle tebe spojovat jeho příznivce?“

Dušan pokrčil rameny. „Nevratitelný dar? Anebo ji zabavil manželce.“

„Nesmysl. Mluvíš o někom na úrovni, ale řekni mi, jaký vzdělanec by si dal debilní přezdívku Temný pán? Uvidíš, že až Richtera dostaneme a zatlačíme na něj, ukáže tenhle králík pořádné zuby.“

Jen jestli je ještě naživu, pomyslel si Dušan. Navenek ale znovu sklapl a vrátil se k uzoufání otravnému papírování.

* * *

Doktor Hlavsa sám sebe diagnostikoval jako masochistickou sovu. Přestože většinou ordinoval od časného rána, ožíval za soumraku a v době, kdy běžná populace usínala, býval nejčilejší. Jenže zatímco jiní nespavci řešili problémy se spánkem knihou, poslechem hudby, meduňkovým čajem nebo prášky, on se rozvalil na gauč před televizi, na které si pouštěl záznamy z jednání poslanecké sněmovny nebo jihoamerické telenovely. A nejen že pouštěl, užíval si je. S chutí přiřazoval jednotlivým postavám různé psychické poruchy. Dnes ale ne. Už od příchodu domů byl jak na trní. Každou chvíli si pohrával s ovladačem nebo s mobilem, vstával, přecházel a znovu usedal nebo uléhal. Byl čím dál tím našťvanější sám na sebe, že se nechal tak rozhodit. Ve svém nově zrekonstruovaném bytě, který dříve sloužil jako půdní ateliér, se teď cítil jako v kleci.

Město se nořilo do tmy. Zauvažoval, jestli dál zkoušet televizi, nebo ji vypnout a pokusit se o nastolení duševní rovnováhy pozorováním hvězd skrz střešní okno. Domovní zvonek krátce zavřel. Doktor Hlavsa ztuhl na místě. Zvolna otočil hlavu ke dveřím. Ne těm, co nechal zkolaudovat spolu s bytem, ale původním, historickým, které mu bylo líto vyhodit, a tak je nechal jedním melouchářem vrátit, ačkoliv nespĺňovaly bezpečnostní a protipožární normy.

* * *

Ruch na oddělení pomalu utichal, jen Štika a Dušan setrvali na místě ve snaze najít další indicie k případu. Kapitán se jako správný ohař chtěl držet stopy, dokud byla čerstvá, Dušan se snažil odčinit svoje pochybení. Prohrabával se nekončícími papíry, ačkoliv pochyboval, že objeví ještě něco zajímavého. Občas házel okem po Štikovi, který na něj už dobrou hodinu nepromluvil, dokonce se ani nepodíval, snad i zapomněl, že tu je.

Náhle zapípal mobil na kapitánově stole. Štika si ho líně přitáhl a přečetl došlou zprávu.

„Do prdele!“ zařval a vyskočil, až kolečková židle odjela na druhou stranu místnosti. „Richter je u Hlavsy!“

Rázem byl na nohou i Dušan. „Mám volat zásahovku?“

„Na to není čas. Vezmi bouchačku a jedem!“

„Co je v té esemesce?“ stihl se zeptat Dušan, zatímco rval zaseklý šuplík u stolu, z kterého si krom zbraně chtěl vzít i baterku.

„Jenom *Je tu* se dvěma j na začátku. Asi to psal ve spěchu a potají.“

V rekordním čase byli venku na dvoře. Z nedostatku lepších možností skočili do Štikova soukromého vozu. Dušan si sotva stihl zapnout bezpečnostní pás a škodovka vyrazila jako

splašená. Během vyrovnávání ostře stříhaných zatáček se pokusil zprovoznit a dostat na střechu magnetický maják.

„Kašli na to!“ křikl Štika a se suverenitou závodníka rally projel křižovatku na červenou.

Vivat zkrácený rozpočet, blesklo hlavou Dušanovi, když je během zběsilé dvacetiminutové jízdy nezastavila jediná hlídka. Nepochyboval ale, že kapitánovi přijde několik pěkných portrétů z kamer radarů. Otázku, jak Štika ví, kam má jet, si prozatím nechal pro sebe.

Štika vyřešil zaparkování najetím přes přechod na chodník a bez zaváhání zamířil k jednomu vchodu z pěti možných v řadě čtyřpatrových činžovních domů. Dilema, zda výtahem nebo po schodech, rozlouskla cedule *Výtah nejede, závada nahlášena*. Oba bez domluvy vytáhli zbraně. Štika vyrazil první a kontroloval prostor před sebou, Dušan s nepatrným odstupem za ním šel víceméně bokem, aby jim oběma hlídal záda. Přibrzdili na každé podestě, ale i tak se nahoru dostali v rekordně krátké době.

Uvítaly je dokořán otevřené dveře a pás ostrého světla z předsíně. Dušan si posvítil do všech tmavých koutů a znovu zkontroloval schodiště. Pak teprve vstoupili do bytu s obavami, že se jim naskytne podobný obrázek jako u Samcových.

Ulevilo se jim, když z vedlejšího pokoje vyšel živý doktor Hlavsa. V ruce držel mokrou utěrku, kterou si tiskl na napuchající ret, jinak vypadal nezraněně.

„To nic,“ odmítl jejich pomoc, „jen škrábnutí. Nemyslím, že mě chtěl zabít, jen si potřeboval promluvit o svých pocitech. Až když zjistil, že jsem poslal zprávu, rozčílil se.“

„I tak tě raději odvezeme na pohotovost.“

„O mě se nestarejte, to sobě zavolejte posily! Když se vyzuřil, řekl, že jestli přivolávám policajty, je to jen dobře. Že když zabije pár přísluhovačů státu pořádným ohňostrojem, který nepůjde přehlédnout a přeslechnout, konečně ho všichni začnou brát vážně.“

Policisté si vyměnili pohledy.

„K autu!“ zavelel Štika.

Vyrazili současně, ale Dušan hned přibrzdil. Nebylo by zdvořilé přetlačovat se s nadřízeným ve dveřích.

„Buďte opatrní!“ zakřičel jim Hlavsa do zad.

Štika už byl na chodbě, Dušan ve dveřích, když se rozlétly dveře od výtahu. Ven se vyřítla tmavá postava a udeřila Štiku do tváře.

Svět se pro všechny přítomné zastavil. Na blíže neurčitelnou věčnost. Pak se díky Štikovi znovu líně rozpohyboval.

Kapitán se k uzoufání pomalu potočil. Upřel na Dušana prázdný pohled pravého oka. Místo levého mu zela krvavá díra. Pak se bez jediného slůvka k vlastnímu epitafu skácel na zem.

Tmavá postava zvedla ruku a rozběhla se k Dušanovi. Ten bezmyšlenkovitě dvakrát stiskl spoušť. Postava padla na zem. Così jí vypadlo z ruky a odlétlo to k Dušanovým nohám. Vykost'ovací nůž s tmavou rukojetí. Kopl do něj, až odlétl ke schodišti. Ani přesně nevěděl, proč to udělal. Jako v transu došel k temné postavě. Chvilí tupě zíral do Richterova mrtvého obličej, zhrůzněného nenávistí.

Kapitán měl pravdu, napadlo ho těsně před tím, než vpálil Richterovi třetí kulku doprostřed čela.

Ruka mu klesla, nezajištěná zbraň vyklouzla z prstů a jen zázrakem při dopadu na linoleum nevystřelila. Couvl a zapotácel se. Měl pocit, že buď omdlí, nebo mu exploduje hlava. Pohlédl na mrtvého kapitána a podlomila se mu kolena. Něco uvnitř něj se odtrhávalo a mizelo. Nevěděl kam a nebyl schopný to zastavit. Na ramenu ucítil čísi ruce. Stiskly mu je a odněkud z jiné dimenze zazněl doktorův hlas.

„Jen klid, hochu, už je po všem.“

„Trefil ho přímo do oka,“ promluvil Dušan tichým hlasem, který neznal. „Jak se mohl tak trefit?“

„Smůla. Obyčejná hloupá smůla. Nešťastná náhoda. Tvoje vina to není. Jedině moje, měl jsem vás varovat, že je ozbrojený. Držel mě tou hadí dýkou v šachu.“

„Nožem,“ opravil ho Dušan, „kuchyňským nožem. Dýku po mně včera hodil.“

Sevření na ramenou povolilo. Doktor a s ním i zbytek světa se mu opět vzdaloval. Někde uprostřed jeho vyprázdňené mysli náhle zadoutnala malinká jiskřička.

„Jak víte, že měl dýku s hady?“

Zezadu ho téměř něžně, přesto pevně ovinuly silné paže. Na krku ucítil chladný kov.

„Doktore?“ zašeptal.

„V soukromí dávám přednost oslovení Temný pán,“ řekl doktor Hlavsa a řízl.